

HOMILIA A LA VIGÍLIA D'ORACIÓ
Santuari de Monte Toro 18 d'octubre de 2019

En el text de la carta als filipencs, que hem escoltat, es recull un antic himne de la comunitat cristiana, en el qual es canta a Jesús com l'enviat del Pare que, a través de la seva encarnació i la seva entrega lliure a la creu, ha realitzat la voluntat de Déu i li ha glorificat. El Fill de Déu -deia- es va despullar de la seva condició divina per assumir i salvar la nostra humanitat, arribant a lliurar la seva pròpia vida en la creu. Per això, el Pare el va recompensar concedint-li "aquell nom que està per damunt de tot altre nom".

Durant la seva vida terrenal, Jesús solia parlar de si mateix amb aquestes expressions: "he vingut", "he estat enviat". Va considerar tota la seva vida com un acte d'obediència al Pare, que li havia enviat a portar vida als homes. Per això, Jesús és el primer enviat del Pare, el primer missioner. Aquí està l'arrel del mandat missioner de l'Església.

Aquesta missió, que correspon de manera singular a Jesús, l'enviat del Pare, la va encomanar a la seva Església. Hem escoltat com la tarda mateixa de Pasqua Jesús ressuscitat es presenta als apòstols i els diu: "*Com el Pare m'ha enviat a mi, així us envio jo*". Ara són ells els que han de dur a terme la missió que Jesús havia rebut del Pare; després de la resurrecció, seran els seus deixebles els pregoners i testimonis de la Bona Nova i de tot el succeït en Jesús de Natzaret i, especialment, de la seva resurrecció.

Per poder proclamar que Jesús és viu i ser els seus testimonis, hi ha un altre missioner, un altre enviat, que és l'Esperit Sant. Jesús envia l'Esperit als deixebles per enfortir la seva debilitat, curar les seves febleses i enfortir la seva fe. El veritable protagonista de la missió segueix sent Déu. És l'Esperit qui ens empeny a sortir dels cenacles i cridar fort en els carrers i places que Jesucrist és vida, salvació i esperança per a tothom.

Nosaltres recollim el testimoni dels apòstols. Ens reconeixem com ells deixebles de Jesús i sabem que això ens compromet a ser també els seus testimonis. No es pot ser deixeble si no és missioner. Cadascú de nosaltres pot repetir amb Jesús: "he estat enviat". I a cadascú de nosaltres, Jesús diu: com el Pare m'ha enviat, així ara t'envio també jo. Per això diu el Papa en el missatge per a la Jornada del Domund: "*jo soc sempre una Missió; tu ets sempre una Missió; tot batiat i batiada és una Missió*". L'Església és missionera per la seva pròpia naturalesa, perquè existeix per a la missió, per dur a terme aquest mandat de Jesús.

Entre nosaltres hi ha alguns que estan a primera línia de la missió; són persones que, mogudes per la seva fe, han sentit el desig de portar a tothom la llum de l'Evangeli. Van abandonar les comoditats i van sortir de casa per continuar, amb la força de l'Esperit, la missió que Jesús va rebre del Pare. "Els -diu el Papa- són enviats a les

gents en el món que encara no està transfigurat pels sagraments de Jesucrist i de la seva santa Església. Anunciant la Paraula de Déu, testimoniant l'Evangelí i celebrant la vida de l'Esperit criden a la conversió, bategen i ofereixen la salvació cristiana en el respecte a la llibertat personal de cadascun, en diàleg amb les cultures i les religions dels pobles als quals són enviats”.

En aquesta vetlla de pregària, ja en vigílies del Domund, podríem tenir dues intencions especials.

La primera és resar perquè cada batejat se senti missioner, perquè tots sentim cremar el nostre cor en el desig que tots coneguim Jesucrist. Necessitam cristians que, enamorats de Jesucrist i plens del seu Esperit, es comprometin en la missió. Hem de resar perquè cap cristià es quedi passiu, sinó que tots s'impliquin en la missió, que correspon a tots.

La segona intenció és pregar pels nostres missioners i missioneres, per tots aquells que estan en països missió. Ells necessiten el nostre suport en tots els sentits, però molt especialment el suport de la nostra pregària. Tots els esforços evangelitzadors resulten inútils sense l'oració. Per això, no podem oblidar mai pregar per ells, perquè els seus esforços i dedicació tinguin molt de fruit.

Posem aquestes intencions davant Déu, invocant la intercessió de Santa Maria. Assenyala el Papa en el seu missatge: “Confiem a Maria, la nostra Mare, la missió de l'Església. La Verge, unida al seu Fill des de l'encarnació, es va posar en moviment, va participar totalment en la missió de Jesús, missió que als peus de la creu es va convertir també en la seva missió pròpia: col·laborar com a Mare de l'Església que en l'Esperit i en la fe engendra nous fills i filles de Déu”.

Que el Senyor ens ajudi a estendre el seu nom de manera que davant el nom de Jesús tothom s'agenolli al cel, a la terra i sota la terra, i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

HOMILÍA EN LA VIGILIA DE ORACIÓN

Santuario de Monte Toro, 18 de octubre de 2019

En el texto de la carta a los filipenses, que hemos escuchado, se recoge un antiguo himno de la comunidad cristiana, en el que se canta a Jesús como el enviado del Padre que, a través de su encarnación y su entrega libre en la cruz, ha realizado la voluntad de Dios y le ha glorificado. El Hijo de Dios –decía- se despojó de su condición divina para asumir y salvar nuestra humanidad, llegando a entregar su propia vida en la cruz. Por eso, el Padre lo recompensó concediéndole “el Nombre-sobre-todo-nombre”.

Durante su vida terrena, Jesús solía hablar de sí mismo con estas expresiones: “he venido”, “he sido enviado”. Consideró toda su vida como un acto de obediencia al Padre, que le había enviado para dar vida a los hombres. Por eso, Jesús es el primer enviado del Padre, el primer misionero. Aquí está la raíz del mandato misionero de la Iglesia.

Esta misión, que corresponde de manera singular a Jesús, el enviado del Padre, la encomendó a su Iglesia. Hemos escuchado cómo la tarde misma de Pascua Jesús resucitado se presenta a los apóstoles y les dice: “Como el Padre me ha enviado, así os envío yo”. Ahora son ellos los que tienen que llevar a cabo la misión que Jesús había recibido del Padre; tras la resurrección, serán sus discípulos los pregoneros y testigos de la Buena Noticia y de todo lo sucedido en Jesús de Nazaret y, especialmente, de su resurrección.

Para poder proclamar que Jesús está vivo y ser sus testigos, hay otro misionero, otro enviado, que es el Espíritu Santo. Jesús se lo entrega al discípulo para fortalecer su debilidad, curar sus flaquezas y fortalecer su fe. El verdadero protagonista de la misión sigue siendo Dios. Es el Espíritu quien nos empuja a salir de los cenáculos y gritar fuerte en las calles y plazas que Jesucristo es vida, salvación y esperanza para todo hombre.

Nosotros recogemos el testigo de los apóstoles. Nos reconocemos como ellos discípulos de Jesús y sabemos que esto nos compromete a ser también sus testigos. No se puede ser discípulo si no se es misionero. Cada uno de nosotros puede repetir con Jesús: “he sido enviado”. Y a cada uno de nosotros, Jesús dice: como el Padre me envió, así ahora te envío también yo. Por eso dice el Papa en el mensaje para la Jornada del Domund: “jo soc sempre una missió; tu ets sempre una missió; tot batejat i batejada és una missió”. La Iglesia es misionera por su propia naturaleza, porque existe para la misión, para llevar a cabo este mandato de Jesús.

Entre nosotros hay algunos que están en primera línea de la misión; son personas que, movidas por su fe, han sentido el deseo de llevar a todo el mundo la luz del Evangelio. Abandonaron comodidades y salieron de su propia casa para continuar, con la fuerza del Espíritu, la misión que Jesús recibió del Padre. “Ells –diu el Papa- són enviats a les gents en el món que encara no està transfigurat pels sagraments de Jesucrist i de la seva santa Església. Anunciant la Paraula de Déu, testimoniant l’Evangeli i celebrant la vida de l’Esperit criden a la conversió, bategen i ofereixen la salvació cristiana en el respecte a la llibertat personal de cadascun, en diàleg amb les cultures i les religions dels pobles als quals són enviats”.

En esta vigilia de oración, ya en vísperas del Domund, podríamos tener dos intenciones especiales.

La primera es rezar para que cada bautizado se sienta misionero, para que todos sintamos arder nuestro corazón en el deseo de que todos conozcan a Jesucristo. Necesitamos cristianos que, enamorados de Jesucristo y llenos de su Espíritu, se comprometan en la misión. Es preciso rezar para que ningún cristiano se quede pasivo, sino que todos se impliquen en la misión, que corresponde a todos.

La segunda intención es orar por nuestros misioneros y misioneras, por todos aquellos que están en países misión. Ellos necesitan nuestro apoyo en todos los sentidos, pero muy especialmente el apoyo de nuestra plegaria. Todos los esfuerzos evangelizadores resultan vanos sin la oración. Por eso, no podemos olvidar nunca orar por ellos, para que sus esfuerzos y dedicación tengan mucho fruto.

Ponemos estas intenciones ante Dios, invocando la intercesión de Santa María. Señala el Papa en su mensaje: “Confiem a Maria, la nostra Mare, la missió de l’Església. La Verge, unida al seu Fill des de l’encarnació, es va posar en moviment, va participar totalment en la missió de Jesús, missió que als peus de la creu es va convertir també en la seva missió pròpia: col·laborar com a Mare de l’Església que en l’Esperit i en la fe engendra nous fills i filles de Déu”.

Que el Señor nos ayude a extender su nombre de manera que “al nombre de Jesús toda rodilla se doble y toda lengua proclame” que Él es el Señor y Salvador del mundo.